

Ze stapt uit en kijkt om zich heen. Welke kant moet ze op? Oh kijk, er hangen bordjes. Braaf volgt ze de bordjes en al snel ziet ze de veerboot liggen. Ze hoeft gelukkig niet in de lange rij met mensen die nog een ticket moeten kopen aan te sluiten, maar mag in de kortere rij aansluiten. Lang leve online reserveren!

Petra kijkt haar ogen uit. Wat een bedrijvigheid! Haar koffer wordt op een karretje geladen en zij mag doorlopen naar de rij met mensen die schijnbaar allemaal wachten om de boot op te mogen. Gelukkig wordt het lint snel weggehaald en volgt ze de meute. Wat zal ze doen? Zal ze binnen of buiten gaan zitten? De keuze is snel gemaakt; het wordt binnen. Het is niet echt koud, maar ze heeft het voorgevoel dat de wind op de Waddenzee toch behoorlijk kan aantrekken. Als ze het binnen gedeelte betreedt, moet ze zich even oriënteren. Waar zal ze gaan zitten? Ze kijkt naar links en ziet daar een halve schoolklas zitten. Daar dus niet. Halverwege zit een stel met een huilende baby. Daar dus ook niet. Ze loopt naar een plaats rechts achterin. Er zit een man die de krant leest.

“Goedemiddag, mag ik erbij komen zitten?” vraagt Petra beleefd.

De man kijkt even op en kijkt haar aan. “Doe wat je niet laten kunt,” zegt hij, waarna hij zijn aandacht weer op de krant richt.

Nou ja zeg! Wat een onbeschofte man! Ze spreekt deze gedachte niet uit. In plaats daarvan zegt ze uitdagend: “Wat fijn dat u er blij mee bent dat ik tegenover u kom zitten.”

De man kijkt verbijsterd vanuit zijn krant op. “Heb ik dat gezegd dan?”

“Nee, dat heeft u niet, maar dat hoeft ook niet. Ik voel zoiets aan.” Petra weet dat ze nonsens uitkraamt, maar ach... wie de bal kaatst, kan hem terug verwachten, nietwaar?

Ze kijken elkaar aan. Geen van beiden lijkt toe te willen geven aan de ander. Dan verbreekt Petra de stilte en zegt: “Aangenaam, ik ben Petra.” Ze steekt uitnodigend haar hand uit. Werktuigelijk pakt hij haar hand vast en schudt hem. Er breekt zowaar een voorzichtige lach op zijn gezicht door. “Dag Petra, ik ben Aike.”

“Hallo Aike, wist je dat als je lacht, je best vriendelijk lijkt?” De woorden zijn eruit voordat Petra er erg in heeft. Zit ze nu hier werkelijk een beetje schaamteloos met deze man te flirten? Ze lijkt wel gek. Het zal wel door de reis komen.

Ze merkt dat haar opmerking niet goed bij hem valt. Zijn lach is verdwenen en hij kijkt nu zelfs verongelijkt. Dan zegt hij: “Petra, de mensen hier op Schylge hebben het niet zo op mensen met jouw directheid.”

Petra weet niet goed hoe ze hierop reageren moet. Is ze werkelijk te direct geweest?

“Het spijt me als ik je beledigd heb. Dat was niet de bedoeling. Ik zal je goede raad ter harte nemen,” zegt ze na een korte stilte.

“Mooi zo!” is het korte antwoord van Aike. Hij vouwt de krant op en stopt deze in een oude, rafelige tas. Dan staat hij op. “Ik wens je een fijn verblijf.”

“Stap je nu op vanwege mijn opmerking?” zegt Petra verschrikt. “Blijf alsjeblieft zitten, ik zal me gedragen.” Hij kijkt met een wat spottende blik op haar neer en zegt: “Geef jezelf niet te veel eer. Ik zie daar verderop iemand staan die ik moet spreken.”

Petra opent haar mond om wat te zeggen, maar hij is al weg. Ze volgt hem met haar ogen en ziet dat hij inderdaad een gesprek begint met een man met een wat sjofel uiterlijk. Ze weet niet goed wat ze van het zojuist gevoerde gesprek moet denken. Hij was toch zeker degene die een bot antwoord gaf op haar doodnormale vraag of ze erbij mocht komen zitten? Hoe haalt hij het in zijn hoofd om haar vervolgens terecht te wijzen? Hoe langer ze erover nadenkt des te bozer ze wordt. En dan heeft ze nog haar verontschuldigen aangeboden ook. Ze kan zich wel voor haar hoofd slaan! Toch jammer dat hij zo bot is, want verder vindt ze hem best aantrekkelijk. Hij heeft een wat verweerd gezicht en als hij lacht dan verschijnen er tal van lachrimpels. Hij heeft het gezicht van een man met een verleden. Jammer dat ze dat verleden niet zal leren kennen.

Een klein uurtje later is de veerboot in de haven van West-Terschelling aangemeerd en heeft ze haar koffer ook weer terug. Ze loopt vanaf de veerboot rechtdoor, terwijl ze met moeite haar koffer achter zich aan sleept. Ze is op zoek naar Willem Zeelen fietsenverhuur. Toen ze enkele weken geleden gelezen had dat dit bedrijf fietsen verhuurt en de bagage op haar verblijfadres aflevert, had ze na de boeking van haar huisje direct gebeld en voor de gehele verblijfsperiode een fiets gereserveerd. Vanwege het lange verblijf had ze zelfs nog een goede prijs weten te bedingen. De medewerker had haar verteld dat ze de weg links van het VVV-kantoor moest inlopen en haar verzekerd dat het niet ver was van de aanmeerplaats. Nou, elke meter die ze nog verder met die zware koffer moet zeulen, is een meter te veel! Ze heeft het er warm van.

“Waar moet je heen?” zegt opeens een bekende stem. Petra kijkt op en ziet dat Aike naast haar staat. “Naar Willem Zeelen fietsenverhuur,” antwoordt ze.

“Prima.”

Voordat ze er erg in heeft, heeft Aike de koffer van haar overgenomen en loopt met grote passen voor haar uit. “Je hoeft dit niet te doen. Ik kan mezelf redden,” roept ze hem achterna.

Aike stopt, wacht totdat ze hem heeft ingehaald en zegt vervolgens: “Dat zag ik.” Hij loopt alweer door.

Even overweegt ze om hem de les te lezen, maar Aike loopt zo snel, dat ze besluit dat ze hem beter op een drafje kan volgen. Al snel komt de fietsenwinkel in zicht. Aike staat ongeduldig te wachten.

“Dank je wel,” hijgt Petra, terwijl ze op adem probeert te komen.

“Geen dank.” Aike knikt ten afscheid en dan loopt hij alweer door. Petra kijkt hem na, terwijl hij in de mensenmassa verdwijnt. Het is een aparte man, zoveel is haar duidelijk.

Dan draait ze zich om en opent de deur. Een jongen van een jaar of achttien komt haar tegemoet en neemt de koffer snel van haar over als hij ziet dat Petra moeite heeft met het gewicht van de koffer. Met moeite zet hij de koffer in een hoek, bij een aantal andere koffers en tassen.

Petra loopt naar de balie waar een man opkijkt vanaf zijn computer. “Goedemiddag, ik kom mijn fiets ophalen. Bent u Willem Zeelen?”

“In hoogsteigen persoon. Heeft u gereserveerd?” Hij kijkt haar vriendelijk aan.

“Jazeker, heb ik dat.” Ze noemt haar naam en de man toetst een paar knoppen in op de computer en het duurt niet lang voordat de printer begint de rammelen. De jongen loopt naar de printer, pakt het papier er vanaf en geeft dit aan de man.

De man zet zijn handtekening en geeft het papier aan Petra. “Dit is het huurcontract van de fiets. Als u akkoord bent met de voorwaarden, dan mag u ook onderaan tekenen.”

Ze leest het contract door en plaatst haar handtekening. Dat is dan geregeld. “En mijn koffer, wanneer brengt u deze naar camping Denedune?”

“Mevrouw, die koffer is er eerder dan u daar bent.”

Willem lacht voluit. De jongen heeft in de tussentijd de gereserveerde fiets tevoorschijn gehaald en stelt de hoogte van het zadel bij.

Een paar minuten later is ze op weg naar de eindbestemming. Ze heeft een plattegrond van het eiland meegekregen met daarop alle fietsroutes. Hoewel het best aardig weer is, waait het toch behoorlijk. Petra heeft in geen jaren gefietst. Datzelfde geldt voor sporten, dus ze komt er al snel achter dat haar conditie beroerd is. Haar benen zijn al na een paar minuten verzuurd. Waar is ze in hemelsnaam aan begonnen? Ze neemt zich terplekke voor om gedurende haar verblijf haar conditie op te krikken. De camping ligt van de hoofdweg af, maar is gelukkig goed aangegeven door middel van bordjes. Na een goede veertig minuten fietsen, komt ze bij de camping aan. Wat is het hier heerlijk rustig! De website van de camping heeft niets gelogen; het is een kleine, rustige camping. Het bos en

hoge duinen grenzen zo te zien direct aan de camping. Ze stapt van haar fiets af en zet deze bij het gebouwtje waar ze zich moet melden. Ze doet de deur open en stapt naar binnen. Ze wordt hartelijk verwelkomd door twee jonge herdershonden die enthousiast om haar heen springen.

Een vlotte vrouw achter de balie roept bestraffend “Pajas, Veikka, af!” en de honden gaan meteen in hun manden in de hoek van het vertrek liggen.

“Goedemiddag, wat kan ik voor u betekenen?” De vrouw kijkt Petra vragend aan.

“Ook goedemiddag. Ik ben Petra de Jong en ik heb hier het kleine appartement gehuurd.”

“Ah, het appartement Sulverbled, bedoelt u. Ik ben Anja van der Veen, de eigenaresse. Mijn man, Richard, is momenteel ergens buiten bezig, maar met hem zult u ongetwijfeld binnenkort kennis maken. Mag ik uw paspoort, dan maak ik daar een kopie van.”

Petra overhandigt haar paspoort en binnen een minuut krijgt ze het alweer terug.

“Loopt u maar mee, dan zal ik u laten zien waar het is.”

Anja opent de deur en de twee herdershonden rennen naar buiten. Petra pakt haar fiets en gezamenlijk wandelen ze naar haar onderkomen voor de komende drie maanden. “Kijk, hier is het. De koffer staat al binnen.” Anja overhandigt de sleutel en zegt: “Ik ga weer naar de receptie. Mocht er iets niet in orde zijn, dan

hoor ik dat wel. Binnen liggen allerlei folders met informatie over Terschelling en wat huisregels.” Petra bedankt haar vriendelijk. Die folders komen wel. Wat ze nu voornamelijk wil, is een middagdutje. Dat heeft ze wel verdiend, na zo’n lange reis.

Het is al 16.00 uur als Petra wakker wordt. Oei, de hoogste tijd om het bestelformulier van de COOP door te sturen. Ze pakt haar laptop en start deze op. In de tussentijd kijkt ze naar buiten. Op het veld staan nog geen tentjes; het is waarschijnlijk nog te vroeg in het jaar. Gelukkig heeft zij de geneugten van een echt huisje. De laptop is opgestart en snel scrolt ze naar de pagina van de COOP in Midland. Ze heeft thuis al online een lijstje ingevuld met boodschappen voor een goede twee weken. Ze stuurt de lijst door en krijgt een bevestiging binnen dat morgenochtend de boodschappen bezorgd zullen worden. Dit is handig! Ze sluit de laptop af, doet haar schoenen en jas aan en loopt naar buiten. Ze sluit het huisje zorgvuldig af en loopt het pad dwars door een weiland op. Als ze goed geïnformeerd is, komt ze zo bij een broodjeszaak uit. En jawel hoor, na zo’n honderdvijftig meter doemt broodjeszaak de Boltsjekoer op. Ook al zo’n aparte naam, net als de naam van haar huisje, Sulverbled, wat Zilver schoon betekent. Ze bestelt een bruin brood, twee belegde broodjes met oude kaas en een pakje cranberrythee. Tamara had gelijk; ze heeft